Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ :

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ Χρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τιμὴ Φύλλου λεπτὰ 5

"ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ — ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ,,

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 30 Ἰανουαρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 9

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,,

ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ

ΕΞ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

— ΑΥΛΗ ΑΣΚΟΥΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΑΣΦΟΥΓΓΑΡΙΣΤΗ

ΜΟΝΑΡΧΙΚΟΙ μάλιστα—κατ' ἀνάγκην. Αὐλικοὶ ὅμως ὄχι. Καὶ ὅσοι παρεξήγησαν τὸ προχθεσινόν μας ἄρθρον καὶ ὅσοι ἔσπευσαν, ἐγγράφως καὶ προφορικῶς, νὰ μᾶς ἀποδώσουν τὸν τίτλον τοῦ Αὐλικοῦ—τιμητικώτατος ὁ τίτλος, δὲν τὸ ἀρνούμεθα, ἀφοῦ συνοδεύεται μάλιστα μὲ χρυσὲς στολὲς καὶ μὲ παράσημα! — παρακαλοῦνται νὰ ξαναδιαβάσουν τὸ ὑπὸ κατηγορίαν ἄρθρον καὶ νὰ ἀποσύρουν τοὺς τίτλους των.

Ποιὸς 'μίλησε γι' Αὐλήν; Καὶ ποιὸς ἔχει ὄρεξιν νὰ 'μιλήσῃ γι' Αὐλήν, τῆς ὁποίας τὰς πλάκας ἔχει χρόνια καὶ χρόνια νὰ θωπεύσῃ ἡ σκοῦπα καὶ νὰ ὄρσισῃ τὸ νερό;

ΑΝ ΕΙΝΑΙ κάτι ποῦ νὰ πελπίζῃ τοὺς ἀπογοητευμένους ἀπὸ τὰ Κοινοβουλευτικὰ Διονύσια, τὸ κάτι αὐτὸ μέσα στὴν Αὐλὴν εὑρίσκεται.

Καὶ οἱ ἀγριώτεροι πολέμιοι τῆς Βασιλείας, ὡς Ἰδέας, καὶ τῆς Μοναρχίας, ὡς πιθανοῦ μέσου σωτηρίας, στὰ μάτια τοῦ λαοῦ οἱ Αὐλικοὶ παρουσιάζονται.

Βρίσκεις κάποιον, ἀπελπισμένον ἀπὸ τὴν σημερινὴν κατάστασιν. Τὸ ἀναγνωρίζει, δὲν διστάζει νὰ τ' ὁμολογήσῃ, ὅτι ὅπως πᾶμε, μὲ τοὺς θεσμοὺς τοὺς ἑτοιμορρόπους καὶ μὲ τὰ κουρελιασμένα Συντάγματα, κατρακυλᾶμε ἀκατασχέτως στὸ βάραθρον. Ἀποπειρᾶσαι νὰ τοῦ ὑποδείξῃς ὡς μέσον σωτηρίας τὴν Μοναρχίαν. Καὶ τὸν βλέπεις ἀμέσως τὸν κάποιον αὐτόν, νὰ σὲ κοιτάζῃ μὲ φρίκην καὶ νὰ σ' ἐρωτᾷ μ' ἀγωνίαν:

— Δηλαδὴ νὰ μᾶς διευθύνῃ ἡ Αὐλή;

Καὶ δὲν τολμᾶς νὰ τἀπαντήσῃς τίποτε. Καὶ δέχεσαι καὶ σὺ τὸ παρόν, τὸ μὴ χεῖρον, ἀπὸ τὸ μέλλον, τὸ ἀβέβαιον, ἀλλὰ πάντοτε χείριστον.

ΔΥΣΤΥΧΩΣ οἱ Αὐλικοὶ δὲν ἀγαποῦν τὴν Βασιλείαν. Ἀγαποῦν τὴν θέσιν τους. Ἀγαποῦν τὰ παράσημά τους. Ἀγαποῦν τὰ συμφέροντά τους.

Καὶ πολεμοῦν τὴν Βασιλείαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Καὶ τὴν πολεμοῦν ὑπουλως. Καὶ τὴν καταρρίπτουν ἀγρίως στὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ.

Διότι αὐτοὺς βλέπει ὁ Λαὸς καὶ δι' αὐτῶν βλέπει τὴν Βασιλείαν. Εἶναι ὁ φακὸς τοῦ τηλεσκοπίου αὐτοί. Καὶ φακὸς θαμπός. Γι' αὐτὸ καὶ τἀντικείμενα φαίνονται σκοτεινὰ καὶ μαῦρα.

ΑΔΥΝΑΤΟΝ νὰ πείσῃς τὸν λαὸν ὅτι Βασιλεία δὲν εἶνε ὁ κ. δεῖνα, ὁ φορτωμένος μὲ γαλόνια καὶ παράσημα, ὁ παρακολουθῶν παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν Βασιλέα, καὶ φροντίζων πῶς νὰ διορίσῃ τὸ παιδί του, πῶς νὰ βγάλῃ τὸν ἀδελφόν του βουλευτὴν, πῶς νὰ γίνῃ πρῶτος μέτοχος εἰς διαφόρους ἑταιρίας.

Ἀδύνατον νὰ πείσῃς τὸν λαὸν ὅτι τὴν Βασιλείαν δὲν τὴν ἐκπροσωπεῖ ὁ κ. τάδε ὁ ὁποῖος ἐκμεταλλεύεται τὴν Βασιλικὴν εὔνοιαν γιὰ νὰ χώνῃ εἰς κάθε βρωμοδουλειὰ τὴν μούρη του, γιὰ νὰ στήνῃ τὰ χρηματοκιβώτιά του στὸ Χρηματιστήριον καὶ γιὰ νὰ γεμίζῃ μὲ μαρμαρότευκτα μέγαρα τὴν Ἀθήνα καὶ τὰ περίχωρα.

Ὁ Λαὸς δὲν βλέπει τὴν Βασιλείαν. Εἶνε ἡ Αὐλὴ μπροστά. Καὶ Αὐλὴ μάλιστα, γιὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἰσχύουν αἱ περὶ καθαριότητος Ἀστυνομικαὶ διατάξεις.

ΜΠΡΟΣ λοιπὸν γκρεμὸς καὶ πίσω ρέμμα. Καὶ πουθενὰ σανίδα σωτηρίας γιὰ τὸ λαόν.

Τοὺς δῆθεν Δημοκράτας τοὺς εἶδεν ἐν τῇ πράξει, τοὺς εἶδεν αὐλικωτέρους καὶ δουλοπρεπεστέρους καὶ τῶν Αὐλικῶν, καὶ δὲν τοὺς πιστεύει.

Τοὺς δῆθεν θεσμοφύλακας, τοὺς δῆθεν προμάχους τοῦ Συντάγματος, τὸ ἴδιο.

Τὴν Βασιλείαν δὲν τὴν βλέπει. Τὴν Αὐλὴν τὴν βλέπει δυστυχῶς βουτηγμένην στὸ προσωπικὸν συμφέρον καὶ σκορπιζουσαν τὴν διαφθορὰν τῶν συνειδήσεων τριγύρω της.

Μπρὸς γκρεμὸς καὶ πίσω ρέμμα. Καὶ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Συμφέροντος, τῆς Συναλλαγῆς, τῆς Διαφθορᾶς, τῆς Ποταπότητος, δέρνει ἀνηλεῶς τὴν ξεχαρβαλωμένην κιβωτὸν τοῦ Λαοῦ.

Καὶ κορυφὴ Ἀραράτ πουθενὰ δὲν φαίνεται.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΕΚΑΤΟ ΦΩΝΕΣ ΤΗΣ ΛΥΡΑΣ,,

Ἀνάγλυφα τρισεύγενα τῶν τάφων,
Χαροκαμένη ἀρχαία ψυχή, στὴν πλάκα
Τὴν Ἀθηναία γραφτὴ μὲ τὸ κοντύλι
Τοῦ θείου ἀέρα,
Δόστε μου ἐσεῖς τὸν Πόνο νὰ τυλίξω
Μέσ' στὸ σεμνὸ τῆς Ἁρμονίας χιτῶνα,
Καὶ νὰ κλείσω τὸ δάκρυο του στοῦ Μέτρου
Τὸ χρυσογυάλι.

* * *

Ὁ ψτερωτὸς ὡραῖος ὕπνος, κι' ὁ ἄλλος
Ὁ ψτερωτός, ὁ Θάνατος ὁ ὡραῖος,
Σὲ πλεύρωσαν, καὶ ἀπλώνοντας τὰ χέρια,
Σὲ ἀλαφροπῆραν.
Στοὺς δυὸ γαμπροὺς μὲ μιὰ λαχτάρα, ὦ νύφη,
Τὸ παρθένο κορμί σου παραδίνεις,
Καὶ τίνος τὰ φιλιὰ τὰ πιὸ γλυκὰ εἶναι
δὲν ξεχωρίζεις.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΟΧΙ ΞΕΝΑ

Εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν στήλην εἰς τὴν ὁποίαν ἐγὼ προχθὲς ἐρώναζα κατὰ τῆς ξενομανίας καὶ ἀνέφερα ὡς παράδειγμα τὸ μπακάλικον ἔργον τοῦ Σούδερμαν ποῦ μοῦ ἔφερεν ὅλον τὸ βράδυ ποῦ τὸ ἤκουα εἰς τὴν μύτην λαδωμένην ποδιὰ, ὁ ποιητὴς τοῦ «Τάφου» Παλαμᾶς σᾶς εἶπεν «νὰ γοματᾶτε πάντα, ὦ ἐμπνευσμένοι νέοι τῆς Ἑλληνικῆς γῆς!» ἐμπρὸς εἰς ἕνα ἀμαξᾶν Ἔνσελ καὶ ἐμπρὸς εἰς ἕνα σακατεμένον παλιόγερον τὸν ὁποῖον εἴδατε νὰ πίπτῃ τὸ καλοκαῖρι ἀπὸ τὸ «Μπαλκόνι» τῆς νέας Σκηνῆς.

Ὁ ποιητὴς τοῦ «Τάφου» εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους κατόρθωσε νὰ συνοψίσῃ εἰς μίαν εὐχὴν ἐν τῇ Ἀκροπόλει μίαν ἰδέαν νικημένην, νεκράν, ἰδέαν μουχλιασμένην τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἰδέαν ἀντεθνικωτάτην, εὐχόμενος καὶ εὐόμενος εἰς τὸ Πανελλήνιον νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ Ψυχαρικὴ γλῶσσα τὴν ὁποίαν ὀρθῶς ἀποκαλεῖ «Σταχτοπούτανα», καὶ μίαν ἰδέαν βαθυτάτην καὶ ἐθνικωτάτην, μίαν ἰδέαν ὡραίαν διὰ κάθε παρελθὸν καὶ διὰ κάθε μέλλον, ἰδέαν ἀληθῶς ἀνταξίαν μεγαλοψύχου καὶ μεγαλοκάρδου Ἕλληνος ποιητοῦ.

Μεταφράζω εἰς τὴν γλῶσσαν μου τὴν κυτσουνιαρεμένην εὐχήν:

«**Δέομαι** . . . ἕνα ἄλλον ἀλφαβητάριον νὰ ἀνοιχθῇ πρὸ τῶν ματιῶν τοῦ σημερινοῦ παιδιοῦ, τοῦ ἀθηναίου πολίτου.

Διδάσκαλος νὰ γίνῃ ὁ Ποιητής».

Καὶ ὅπως συνέβη ἀπὸ τὰ πρῶτά μου σαλπίσματα—τὰ ὁποῖα ἀνεκόψησαν, ὅπως διόλου δύσκολον νὰ συμβῇ καὶ τώρα — αὐτὸ εὐχήθην καὶ ἐγώ, δι' αὐτό, ὅταν μεταξὺ τῶν εὐχῶν τῶν ἐπιτελῶν καὶ ἡμιτελῶν μὲ τὰ ἀπαίσια νεροζούμια «τό γε νῦν ἔχον εὔχομαι τῇ φίλῃ Πατρίδι»—καὶ εἶναι νέος ἄνθρωπος αὐτὸς ποῦ ἔγραψεν αὐτό! αἰτήνταισα τὴν εὐχήν τοῦ ποιητοῦ, ἐστάθηκε βίγος καὶ ἄκουσα σχεδὸν τὴν φωνήν μου νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἀδελφωμένη μὲ τὴν φωνὴν τοῦ ποιητοῦ τὴν ὡραίαν εὐχὴν καὶ ἠσθάνθην τὴν ψυχήν μου σὰν νὰ σπικόνῃ δισκοπότηρον εἰς τὴν Ὡραίαν Πόλιν Ναοῦ καὶ νὰ λέγῃ:

«Δέομαι Διδάσκαλος νὰ γίνῃ ὁ Ποιητής».

Καὶ δὲν βλέπω ὅτι διδάσκαλος νὰ μὴν εἶναι πρῶτος αὐτὸς ὁ ποιητὴς Παλαμᾶς.